

Ima

özv. Aranyosrákosi Székely Sándorné, szül. Hincszsuzsánna
unitárius püspökné felett. 1895. dec. 18.

Isten! örök, mindenható Felség, mi Atyánk! ki uralkodol a világ felett, s uralmadban láttatnak különböző jelek, hajnalsugár és szelid alkonyat, ragyogó nap és sötét, pusztító viharok, itt állunk előtted, és imádjuk hatalmadat.

A mit szemeink látnak, azok elszomorító jelek, jelei a gyásznak: fejr szemfedő, mely elhamvadt tüzet, kihalt életet takar; rezgő fátyol, mely mögött a fájdalom, a szív bánata gyászol; koporsó, melybe az élet roncsaléka szorul... Imádjuk hatalmadat, mert érezzük törekeny voltunkat, az elmulandóságot. S imádjuk, mert itt különösen dicsőíted meg irgalmas nagyságod. Gyász és koporsó, oh mindig elszomorító; ah, de itt a fájdalomban kibékülés, megnyugvás van; itt a bánat könnycseppje a kiengesztelődés szelid fénye; e koporsónál az enyészet nem mint a rombolásnak, hanem mint a szabadításnak angyala jelenik meg, mennyei fénynyel lebeg... Imádjuk hatalmadat és áldjuk szerető jóságodat.

E jóságnak áldásait árasztottad az életre, mely véghatárára jutott, földi kötelekeiből immár feloldoztatott. E jóságnak áldásait árasztottad az életre, mikor rásüttetted fényes napod, melyben ifjúsága, szépsége ragyogott, s vonzó báj lett arra nézve, kinek szive mindenben a szépért lángolt, ki őt égő érzelemmel, szeretettel füzte magához, ki a nemzet egyik költője, egyházunk feje volt. E jóságod áldásait árasztottad rá, hogy egy oly szívet, mely érzelmeivel magasabb légkörben él s nem szereti a mindennapit, a közönségest, egy oly lelket, melyet a vallás és haza szent szerelme, eszményiek hevitenek, mely most a régi dicsőség fényénél gyújt a jelennek új szövétneket, majd meg fönséges, megható zsolozsmákat énekel a hitnek — boldogítani tudott. Jóságod áldásait árasztottad rá, hogy a mikor társát veszve, özvegyen maradt, meghagyta neki azt, kiben a szép cultussa, a szép művelése bár más alakban tovább folytatódott,

s nemcsak maga ápolt házában virágokat, tartott rendet, csint és tisztaságot, hanem gyönyörködhetett azokban a munkákban is, melyeket fiának izlése alkotott, finom ecsettel vont.

És jóságod áldásait árasztottad, hogy a mikor már őt is elvesztette, a mikor már nemcsak azt kellett kiáltania: „Bizonyára özvegy asszony vagyok, az én férjem meghalt“, hanem „fiamat is elvesztettem“, a mikor már e kettős veszteség sulya alatt, az egyedül-lég nyomasztó érzetével és az évek mindinkább növekvő számával, de mind kevesebbet bíró erejével kellett az élet terheit hordozni: akkor is hitet és reményt nem veszttve, de a keresztyény erényekben mind erősödve, emelkedve, hordozni, elviselni bírta. És jóságod áldásait árasztottad, hogy a mikor magával tehetetlen, erőtelen lett, ne legyen elhagyatott; mikor az életnek, fénynek, már mint csak árnya járt, mellette voltál, őrizte szüntelen kegyelmed és gondozta a hív rokonszeretet... jóságod áldását. mikor csöndes alkonyon hozzád, a lét örök forrásához érkezett... magadhoz vetted.

Ez a mi hitünk, Atyánk, Istenünk! s megnyugvást és vigasztalást e hitből meritünk. A mulandóság felett halljuk az örök élet ígését: Elvettetik csak a rothadandó test, de megmarad a romolhatatlan. „Az én Atyámnak házában sok hajlékok vannak“, a lélek örök, halhatatlan, a lélek hozzá tér vissza, a ki azt adta. Hisszük ezt, Atyánk! és hisszük, hogy a szeretet is megmarad, tovább él, e földön a rokon, a kegyeletes lelkekben megtartva, a mennyben elvesztett kedveseivel találkozáva újra. És hisszük Atyánk! hogy az életnek, mely e földön családot, rokont, vallást és egyházat annyira szeretett, megleendő dicső jutalma, eltétetett tenálad s várakozik rá az ékes korona.

Az elköltözöttnek fényeskedjék így mennyei világosságod...
Mi velünk pedig legyen gondviselő megtartásod!

Hallgass meg! Amen.

PÉTERFI DÉNES.

Hogyan lehet Istent meglátni?

(Egyházi beszéd.)

Alapige: Máté 5 r. 8 v. »Boldogok, a kiknek szívök tiszta, mert ők az Istent meglátják.«

A felolvasott szent igék k. ai, nagy Mesterünk, a Jézus egyik legszebb beszédéből valók; ama beszédéből, melyet egy alkalommal az egybegyült sokaságnak egy hegyről tartott. Innen neve is: hegyi beszéd.

Ha semmi egyéb nem maradt volna is meg tanításaiból, mint eme beszéd, akkor is a legelőkelőbb helyet foglalná el a vallásalapítók sorában, akkor is a legnagyobb erkölcstanítók közé tartoznék. Sem előtte, sem utána senki ily nagyszerű művet nem hozott létre, melyben az általános emberiséget érdeklő oly magasztos eszmék, oly fenséges gondolatok volnának lerakva. Próféta munkássága, egész életének célja: Isten országának e földön való megalapítása, az erre vonatkozó törvények és szabályok, mind ebben vannak összefoglalva. Egy kincses bánya ez, melyben a legtisztább arany van felhalmozva; egy kert, melyben az erkölcsi elvek legpompásabb virágai nyílnak; egy templom, melybe a ki bemegy, a legfelségesebb érzés hevíti keblét, felülemelkedik a sár és por határain egy új világba, hol a szellem lakik a maga eredeti fönségében: a lélek birodalmába. Tüköre ez Jézus isteni szellemének, fenkölt gondolkozásmódjának, egyenes, őszinte lelkületének Különösen a boldogokról szóló tan az, mely fénypontját teszi az egész beszédnek, mely messze tulszárnyalja az eddigi, hasonló irányú tanításokat és a melynek összege ez: nem azok a boldogok, kik magokat igazaknak, tökéleteseknek hiszik, hanem azok, kik igyekeznek, hogy azokká lehessenek. Mai szent leczkénk a beszédnek éppen e részéből van véve, ennek egyik igen szép, felette tanulságos tétele: *Boldogok, a kiknek szívök tiszta, mert ők az Istent meglátják.* Ebből kifolyólag, úgy vélem, lelkünknek csak épülésére, szívünknek csak nemesítésére szolgál, ha e